

Alianční týden modliteb 2014

ZNAMENÍ

7 Ježíšových zázraků o něčem víc

Česká evangelikální aliance

Církev jako znamení

Je notoricky známou skutečností, že je v Čechách jednodušší uvěřit v Boha nežli v církev. Církev si musí přiznat, že má ohromný "PR

problém". Vnímaný a skutečný obraz církve se diametrálně liší, což jasně ukazují výzkumy, které sledují, jak výrazně lidé změní svůj postoj k církvi a ke křesťanům, když se s ní a s nimi osobně setkají. Nemyslím, že nás svět musí milovat, ale tvrdím, že nás aspoň může nesnášet z dobrých důvodů.

Alianční týden modliteb vychází letos z textů o 7 Ježíšových zázracích z Janova evangelia. Autorem zamyšlení je předseda ČEA David Novák. Klíčem k pochopení těchto zázraků je verš z Jana 20:31, který říká, že byla tato znamení zapsána, aby lidé uvěřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a věřící měli život v jeho jménu. Jako znamení měla ukazovat na něco víc. Jinými slovy nám tento verš říká, že se nejednalo o nějaký „kousek v Ježíšově podání“, který měl posluchačům vyrazit dech, nebo trik, který předvede kdejaký šikovný iluzionista. Znamení něco znamenají, tedy nesou v sobě nějaký hlubší symbol a k něčemu nebo někomu nás odkazují. V současnosti je takovým viditelným znamením pro lidi kolem nás samotná církev. A jako církev bychom se měli stále ptát, jaký obraz Boha jako křesťané a církev lidem prezentujeme. Zda jsme skutečným znamením, které odkazuje k tomu, že jsme tělem Kristovým, v němž on přebývá, nebo jen hrobkami mrtvého Boha.

Velkým problémem je to, že v zásadě děláme církev pouze pro věřící lidi, což oslabilo naši schopnost komunikace s lidmi kolem nás, s

vnější kulturou a otázkami, na které lidé hledají odpovědi. Pokud nepřekonáme tuto gravitaci, budou se lidé setkávat s církví hlavně formou mediálního obrazu církve, který je žalostný a odpudivý i pro velkou část křesťanů. Církev potřebuje i novou generaci křesťanů a elit, kteří budou svou víru veřejně reflektovat a budou komunikovat jazykem, který dokáže oslovit i tradičního českého skeptika. Jak být jako církev znamením v prostředí, kde vůči ní panuje taková averze? A kde se tato averze bere? Jistě jde o kombinaci několika faktorů a velmi odolných mýtů o církvi. Dá se mluvit o historických důvodech, jakými byl antikaticismus spojený se vznikem Československa, komunistická indoktrinace poválečných generací, ztráta elit nebo restituční otázka. Osobně ale věřím, že vina leží spíše na straně církvi samotných, které si nesou dědictví historického selhání církve v Evropě a které ve skutečnosti nejsou schopné dobře komunikovat se svým okolím a nezvykly si ještě na svou roli menšiny ve společnosti. Ani to ale nevysvětluje averzi a až iracionální strach z církvi. Kromě averze k institucím obecně a institucionizovanému náboženství jako takovému, mají lidé averzi především k obrazu církve ve svých hlavách, který má se skutečnou církví jen málo společného. Vidí církev, která touží hlavně po moci a bohatství, která je dogmatická a uzavřená. Osobně myslím, že církev funguje v české společnosti také jako Jungův 'stín' - plátno, na které si mohou lidé projektovat své vlastní temnosti a hříchy, protože nikdo jiný v současnosti už ani nechce být morální autoritou. Ukážu-li na nemorálnost morální autority, mohu tak omluvit svou vlastní. O to více je pro církev důležité být skutečným a věrohodným znamením a odrážet i znamení mesiáše.

Mgr. Jiří Unger - Tajemník ČEA

Sbírka ATM 2014: Projekt Finanční kompas

Již tradičně prosíme, abyste během modlitebních shromáždění uspořádali také sbírku na některý z projektů ČEA nebo na její činnost. Prosíme proto, abyste zvážili svou podporu služby ČEA a předem děkujeme za vaši štědrost. Prezenci naší činnosti můžete nalézt na stránce www.ea.cz. Své dary můžete zasílat s variabilním symbolem **2114** na účet ČEA u ČS a.s. - č.ú.: **00 138 083 59 / 0800**

Chcete-li podpořit některý z projektů ČEA, prosíme vás, abyste darem s **VS 2179** podpořili projekt ČEA s názvem **Finanční kompas** (www.financni-kompas.cz) zaměřený na rozvoj zdravého přístupu k financím a správceství z křesťanského pohledu. Reaguje na potřebu jednotlivců i sborů, které tuto oblast vnímají jako stále důležitější. Mnoho lidí dnes čelí zadluženosti nebo finančním obtížím a chybí jim i v rámci církve adekvátní podpora a vyučování. Existuje jen velmi málo českých materiálů a nástrojů použitelných v církvi a právě tuto mezeru by projekt Kompas měl zaplnit. V současnosti jsme vydali k tématu tři knihy a chystáme překlad materiálů o vztahu k penězům a správceství pro děti.

Děkujeme za vaši podporu.

Biblické čtení:

Jan 2:1-12

Denní zamyšlení

Zřejmě bychom čekali, že se první zázrak odehraje někde na posvátné půdě, nejlépe v chrámu. Jenže opak je pravdou. První zázrak se odehraje na svatbě! Jak mohl Ježíš vstoupit na místa, kde se tančí, kde hraje hlasitá hudba a kde se dokonce pije alkohol! Aby toho nebylo málo, Ježíš místo proměny vína ve vodu, udělá opak. Místo aby svatebčany ochránil před nebezpečím opilství, vystaví je pokušení. Víno, které promění z vody, je totiž podle správce výborné. Ježíš bourá naše představy o svatých s protáhlým obličejem, kteří se straní lidí a radosti. Možná i proto ho někteří nazývali milovník hodů a pittek, přítel hříšníků a celníků (Lk 7, 34). Převrací naše normy svatosti. Svatost není v nějakém prostoru, úkonu, jídle nebo třeba hudbě. Hlavní boj o posvěcení se odehrává v naší ochotě vpustit Krista do všech oblastí života, ať jsme kdekoli. Všimněme si, že zpočátku bere iniciativu Ježíšova matka, která nejdříve říká Ježíšovi, že došlo víno (což bylo na svatbě veliké faux-pas) a poté nabádá sluhy, aby dělali, co jim Ježíš řekne. Od této chvíle bere iniciativu do svých rukou Ježíš, který koná skrze ty, kdo ho poslouchají. Tento princip platí do dnes. Ježíš koná skrze poslušné. Řeceno slovy D. Bonhoeffera: „Jen poslušný věří, jen věřící poslouchá.“ Hned na začátku Ježíš hovoří o tom, že ještě nepřišla jeho hodina. Později tento obrat bude opakovat v souvislosti se svým

utrpením (např. J 8, 20). Poté promění vodu ve víno. Víno nás odkazuje na poslední večeři, kde o něm hovoří jako o své krvi, která se za nás prolévá, abychom jednou mohli slavit svatbu Beránkovu. V těchto souvislostech se lze dívat na Ježíšovo první znamení jako na odkaz na hostinu, na které budeme se svým Pánem tváří v tvář. Tak jako nejlepší víno přišlo v Káni Galilejské až na konec, tak nás tento příběh povzbuzuje, že i nás to nejlepší ještě čeká.

Modleme se:

- za ochotu církve vyjít ze zóny pohodlí a bezpečí mezi lidmi, kteří neznají Boha (budme konkrétní ohledně našich vlastních zón – osobních i sborových)
- za to, aby Bůh doprovázel znameními a zázraky službu církve mezi nevěřícími ve vašem městě (Jk 5:17-18)
- za posvěcení a svatost církve i členů sborů ve vašem městě, které budou bourat představy a normy svatosti, které Bůh nežádá
- za to, aby byla církev přítelem hříšníků i nespavedlivých hříšníků, abychom chtěli žít život s lidmi kolem a nejen s lidmi uvnitř církve

Biblické čtení:

Jan 4:46-54

Denní zamyšlení

Další zázrak je uvozen slovy, že „prorok nemá vážnosti ve své vlasti“. Oním prorokem je míněn Ježíš. Často mezi sebou máme lidi obdarované, ale jejich obdarování nejsme schopni vidět. Někdy mezi nás přichází prorocké slovo, ale toto slovo neslyšíme, jsme jakoby duchovně „zabednění“. Tímto se ovšem sami i ve sborech připravujeme o mnoho požehnání. Stejně platilo i v dobách pána Ježíše. Zajímavé a smutné zároveň je, že odmítnutí přichází od lidí, od kterých bychom to nečekali – od znalců Zákona. Ježíš ale nepřišel uspokojovat duchovní fajnšmekry, přišel především za potřebnými, nebo řečeno jeho slovy, přišel za nemocnými. V tomto oddíle vidíme, že jde z Jeruzaléma do Galileje, což byla chudá část Izraele. Galilejští byli často skupinou tak trochu opovrhovanou. Jenže tito lidé Ježíše přijali. V Galilei Ježíš dělá další zázrak a to ten, že uzdravuje syna královského služebníka. V příběhu vidíme nešťastného otce, který zřejmě slyšel o Ježíši a proto se za ním, vydává s prosbou o pomoc. Asi každý rodič prožil pocit, který zde vidíme u nešťastného otce. Nemusí se jednat o vážnou nemoc dětí, stačí i obyčejná nemoc nebo i jiná situace, při které naše dítě nebo někdo blízký trpí. Cítíme, že situaci nemáme ve svých rukách, voláme k Ježíši a... doufáme. Ježíš hovoří o tom, že k víře je třeba znamení a zázrak. Možná si řekneme, že jsme žádný zázrak neviděli. Problém je v tom, jak interpretujeme to, co vidíme kolem sebe. Nakonec i otec po uzdravení svého dítěte totiž mohl říci něco o náhodě. Ježíš mnohá znamení koná i dnes, jen naše duchovní oči jsou někdy zavřené nebo se nám leccos zdá jako samozřejmost. To, čím nás otec

v příběhu inspiruje, je jeho spolehnutí se na Ježíšův slib. Nebyla to víra otce, která syna zachránila, syna zachránil Ježíš. Otec je nám příkladem v důvěře, že to, co Ježíš slíbil, také splní. Byla to důvěra, že Ježíš má pod kontrolou i lidský život a zdraví jeho syna. Toto znamení nás odkazuje k Ježíšově moci nad životem a smrtí. Otec i syn jednou zemřeli, ale znamení, o kterém jsme četli, se jim i mnohým dalším mohlo stát znamením ukazujícím k jinému životu – k životu věčnému, životu v přítomnosti Mesiáše.

Modleme se:

- za to, aby se děly znamení a zázraky v rodinách věřících i nevěřících ve vaší komunitě
- za manželství, která ve vašem okolí zápasí nebo rodiny, které se již rozpadly; za uzdravení vztahů, obnovu a zlomení následků hříchu
- za uzdravení vztahů mezi dětmi a rodiči – aby Bůh obrátil srdce synů k otcům a otců k synům
- za naše nevěřící příbuzné a „marnotratné syny a dcery“ – lidi, kteří opustili církev a víru, za jejich návrat
- za spasení a záchranu dětí v církvi (jen menší část církevních dětí nakonec skutečně najde osobní vztah s Bohem)
- za službu dětem v našich církvích a sborech

Biblické čtení:

Jan 5:1-17

Denní zamyšlení

Co je pro vás jednodušší – dávat nebo přijímat? Těžké odpovědět, ale přijímání není vždy snadné. Proč? Protože jsme těm, kdo nám pomohli, zavázáni a to není vždy příjemné. Ještě těžší je být zcela odkázán na druhé. Někdy se lidé, kteří stárnou a stávají se nemohoucími, bojí, aby „nebyli mladým na obtíž“. Muž v popisovaném příběhu byl zcela odkázán na pomoc druhých. Jenže když šlo o uzdravení v rybníce, neměl šanci. Tam platil zákon džungle. Snad mu druzí sem tam dali něco k jídlu, ale když šlo o zdraví, neměli slitování. Na jednu stranu se nám to zdá kruté, na stranu druhou zde platilo „nouze z lidí, vlky činí“. Pro muže v příběhu neexistovala žádná šance na uzdravení, protože byl příliš slabý. Navíc byl nemocný 38 let, tedy veškerá naděje byla ta tam. Asi nejhorší jsou slova „pane, nemám nikoho...“. Kolik lidí by dnes vyřklo podobnou větu. Jsou sami uprostřed davu. Tohoto bezvýznamného muže najednou oslovuje Ježíš. V textu není jediné vysvětlení, proč si vybere právě jej a ne někoho jiného. Muž navíc na Ježíše nijak nevolá, nijak ho neoslovuje. Ježíš zde jedná zcela svrchovaně. Dává mu poněkud divnou otázku, zda chce být zdrav. Jiná odpověď než čteme v textu, se přece nedala čekat. Ježíš vstupuje tam, kde již není naděje a k těm, kde bychom jeho moc a zásah už nečekali. O nikom nemůžeme říci, že „pro něj už není naděje“. V 9. verši je jedno „magické“ slovíčko, které dává příběhu novou dynamiku. Oním slovíčkem je ... *však*. Byla však sobota. Podle židovských tradic se v sobotu nesmělo pracovat. Tím, co Ježíš udělal, tuto tradici porušil. I proto říká, že „pracuje se svým otcem bez přestání“. Slovo pracovat zde není náhodou. Sobota byla určena k odpočinku, jenže vykladači zákona z ní udělali nesnesitelné

břemeno. Ježíš zde neruší zákon o svěcení soboty, ale ukazuje, že pomoc trpícímu je důležitější než lidské předpisy. Myslím, že každé církvi hrozí, že si vytvoří soubor psaných a častěji nepsaných pravidel, která časem nejen přestanou dávat smysl, ale která se navíc stanou normou svatosti. Pokud se tak stane, z církve se postupně stane uzavřené společenství, ve kterém je zákon víc než vztah s Kristem.

Modleme se:

- abychom cítili břemeno za lidi, kteří jsou ztraceni a byli ochotni podle toho i jednat – milovat lidi jako je miluje i Ježíš Kristus. (J 4:35)
- aby nám Bůh ukázal, ke komu konkrétně jsme posláni jako jednotlivci i jako společenství, abychom s ním sdíleli život i evangelium. Kdo jsou naši „lidé pokoje“?
- za to, aby naše lidské tradice v církvi nebyly překážkou dobrého díla evangelia
- za nejosamělejší v našich městech a komunitách – vězně, prostitutky, sirotky, HIV pozitivní, osamělé v davu...
- za to, aby nám jako jednotlivcům i církvím Bůh odhaloval potřeby lidí a komunity kolem nás, které máme pomoci naplnit.
- za diakonickou a charitativní službu církve

Biblické čtení:

Jan 6:1-14

Denní zamyšlení

Čtvrté znamení popsané u Jana je nasycení pěti tisíců. Jedná se o naplnění zcela základní lidské potřeby, kterou je hlad. Ne nadarmo je v modlitbě Páně prosba za chléb. Díky Bohu, že žijeme v zemi, kde hlad je pro většinu lidí pojem neznámý... Možná bychom za tuto skutečnost mohli být více vděční. Příběh začíná zmínkou o blížících se velikonočních a hlavní otázkou učedníků je, kde koupí chléb, který nasytí zástup. Ježíš vezme pět bochníků chleba a dvě ryby a poté, co „vzdá díky a začne chléb rozdělovat“ (stejná věta jako při poslední – Velikonoční večeři), dojde k zázračnému nasycení. Pozemský chléb, kterým Ježíš sytí zástup, ukazuje na chléb, kterým je Kristus. Hostina je nakonec tak požehnaná, že ještě přebývá. Stejně tak požehnání, které přijímáme od Krista, zdaleka převyšuje naše potřeby. Zároveň znamení v tomto příběhu ukazuje k Mesiášské hostině, která jednou v plnosti přijde. Čteme-li příběh pozorně, potom si jistě všimneme, že aby k zázraku vůbec došlo, musí do svých rukou Ježíš dostat to, co je k dispozici. Není toho mnoho – pouhé dvě ryby a pět chlebů, ale i málo, které vydáme Kristu, se může stát požehnáním. Naším problémem někdy je vydat Ježíši to, co máme. Ideálně bychom si život představovali tak, že by nám patřilo 12 plných košů chlebů a my bychom z nich vydali 5 bochníků s prosbou o požehnání. Ježíš ale žehná našim obětím, nikoli našim přebytkům. Abychom mu něco obětovali, potřebujeme vlastnost, kterou je prosyceno celé Janovo evangelium – onou vlastností je důvěra. Jak již bylo napsáno, příběh se týká obyčejné věci – chleba. Jenže právě v materiálních oblastech se někdy naše (ne)důvěra projevuje nejvíce a nejsilněji.

Modleme se:

- abychom byli Bohu cele k dispozici, aby mohl nasytit zástupy fyzickým i duchovním pokrmem
- za to, čeho se máme vzdát, aby Bůh mohl mezi námi více jednat a rozmnožit to, co dáme
- za to, aby Bůh vypudil dělníky na žeň a povolával nové vedoucí v církvi
- za duchovní probuzení, probuzení na modlitbách a probuzení mezi mladou generací
- za to, aby se v Čechách dařilo zakládat nové sbory a vnitřně misijně obnovovat stagnující sbory, aby ke Kristu přicházely ne desítky a stovky, ale celé zástupy
- za štědré vztahy a spolupráci mezi křesťany, církvemi a sbory v ČR i ve městě; za to, aby si církve i její vedoucí přáli vzájemně zdar, měli mezi sebou důvěru a skutečné a dobré vztahy
- za ostatní sbory a společenství ve vašem městě, za jejich vedoucí a starší, jejich aktivity, projekty

Biblické čtení:

Jan 6:15-25

Denní zamyšlení

Jednou z charakteristik Boha – Stvořitele je to, že má vládu nad tím, co stvořil. Konkrétněji řečeno, má vládu i nad přírodními zákony. Tento fakt se projevuje právě v tomto příběhu. Ježíši – Bohu se zde podřizuje i příroda. Moře bylo v době, kdy se psala Bible, vnímáno jako místo, kde přebývají zlé mocnosti. Navíc, kdo viděl rozbouřené moře, ví, že z něj i dnes jde hrůza. Při tehdejších technických možnostech znamenala bouře na lodi téměř jistou smrt. Ještě hrůznější je rozbouřené moře v noci – což byla situace, ve které se ocitli učedníci. Uprostřed této situace najednou vidí v dálce siluetu. Posléze poznají Ježíše, který je konejší slovy „nebojte se, jsem to já“. Podobný příběh máme zaznamenán v Matoušovi s tím, že Petr jde Ježíšovi na proti a začne se topit. Když dáme dohromady tyto dva záznamy, potom v obou na straně učedníků vidíme strach. Je to strach, který potlačil jejich důvěru v Krista. Na jednu stranu se vzhledem k jejich situaci není co divit, na stranu druhou se podobný příběh opakuje znovu a znovu. Kdykoli nás ovládne strach, Kristus se nám ztrácí. V našem okolí není rozbouřené moře, ale rozbouřené vztahy, zdraví, někdy i rozbouřená víra, finance a mnoho dalších oblastí. Výsledkem je strach. Na tomto se nezměnilo od Ježíšových dob vůbec nic. Sice jsme v mnohém ovládli přírodu, ale okolnosti nikdy zcela neovládáme. A tak jako se učedníci báli nevyzpytatelného moře, my se bojíme nevyzpytatelnosti života. Právě do našich konkrétních situací potřebujeme znovu slyšet Ježíšovo „nebojte se“. Mohli bychom si to přeložit možná takto: Strach je normální, ale nenechte se jím unést. Mesiáš

je vládcem nejen nad přírodou, ale nad celým vesmírem.

Modleme se:

- abychom se jako křesťané v ČR nenechali ovládat strachem a averzí české společnosti vůči církvi, ale směle kázali evangelium a byli požehnáním, kdekoli jsme

Modleme se za mladou generaci:

- modleme se za mládež a jejich misijní aktivity a výzvy, které mají
- modleme se za probuzení a evangelizační projekty mezi mladými lidmi
- modleme se za to, aby sbory byly skutečně otevřené a přátelské mladým lidem a nepodceňovaly jejich obdarování
- aby forma bohoslužeb a služby sboru byla skutečně multigenerační, odpovídala také potřebám mladých lidí a byla srozumitelná i mladým lidem, kteří přicházejí do církve
- aby se dařilo integrovat přicházející mladé lidi nejen do mládeží, ale do sboru jako celku
- aby starší a střední generace investovala svůj čas a zájem do další generace, otevírala jim dveře a nové příležitosti a za mezigenerační důvěru v církev

Biblické čtení:

Jan 9:1-41

Denní zamyšlení

Příběh o slepci začíná otázkou, kterou někdy sami klademe a možná ještě častěji dostáváme. Dala by se shrnout slovy „proč trpí nevinní“. V podání Ježíšových posluchačů se týká slepého. Je jeho slepota důsledkem nějakého hříchu? Pokud ano, potom je utrpení nástrojem Božího trestu? V Písmu máme i tyto případy a snad ty měli Ježíšovi posluchači na mysli, nicméně na tomto místě Ježíš hovoří o tom, že muž je slepý proto, aby se na něm zjevily Boží skutky. Skutek, který poté Ježíš učiní, skutečně na jeho božskou moc ukáže. Muže uzdraví a ještě před tím sdělí, co tento zázrak znamená: „Pokud jsem ve světě, jsem světlo světa.“ Velmi podobný text čteme v Žalmu 36, 10 - „U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo.“ Nazvat sám sebe světlem znamenalo stavět se Bohu na roveň... Čeština má v souvislosti se slovem světlo jednu specialitu. Světlo v sobě nese slovo svět. Kdosi tuto podobnost komentoval tak, že skutečný svět je tam, kde je vidět, kde se lze orientovat, kde je světlo, které je zdrojem života rostlin, ale i lidí a zvířat. Pokud je dlouhodobě tma, svět přestává být místem života. Ježíš tímto zázrakem říká, že on je oním orientačním bodem, pramenem a zdrojem života. Okamžitě poté, co se zázrak odehraje, bývalý slepec narazí na duchovně zaslepené lidi. Ti nevěří tomu, co se stalo a vyšetřují nejdříve jej a potom i jeho rodiče. Hledají v Ježíšově chování nějaký podvod. Jejich rozhovor bývalý slepec zakončuje slovy: „To je právě divné: Vy nevíte odkud je - a otevřel mi oči! Víme, že hříšníky Bůh neslyší; slyší však toho, kdo ctí a činí jeho vůli. Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nemohl by nic takového učinit.“ Tuto hlubokou pravdu dokáže sdělit člověk, který nikdy ne-

viděl, tedy který ji nikde nenačetl, jen ji někde zaslechl. Oproti tomu znalci zákona, kteří zákon četli a kteří jej znali, nepochopili vůbec nic. Sám Ježíš potom jejich postoj nazývá slepotou (v. 41). Příběh nám ukazuje, že cesta k duchovnímu prozření vede přes důvěru v Krista. Znalosti jsou jistě důležité, nikoli však klíčové. Farizeové se od slepce lišili mj. i tím, že ke Kristu přistupovali na základě předem utvořených představ. Protože se Ježíš do jejich představ nevešel, nerozpoznali v něm přicházejícího Mesiáše. Vždy pro ně byl pouhým ohrožením, tím, kdo převrací tehdejší náboženský establishment. V žádném případě pro ně nebyl světlem. V životě každého jednotlivce i každého sboru a církve jsou oblasti, ve kterých potřebujeme světlo. Jenže nechat si posvítit samotným Kristem chce odvahu, protože kam přichází světlo, tam leccos přichází na světlo. Jenže až s tím, co se na světlo dostane, se dá něco dobrého dělat... Stojíme o to?

Modleme se:

- aby nám Bůh ukázal, zda jako jednotlivci, sbory nebo církve sami netrpíme nějakou duchovní slepotou nebo sebeklamem – ohledně našeho duchovního stavu, hříchu, vztahu s Bohem, evangelizace, vztahů s lidmi, přítomnosti nebo budoucnosti našich společenství atd. Jsme skutečně misijními sbory? Kde jako společenství potřebujeme Boží světlo, ale bojíme se nechat si na sebe posvítit?
- za naše i další denominace a církve, aby jim Bůh dával moudrost a vizi pro další službu, za odvahu ve vedení a ochranu pro vedoucí církvi
- abychom byli světlem a solí v našem každodenním životě – v práci, ve škole, ...

Biblické čtení:

Jan 11:1-46

Denní zamyšlení

V posledním, sedmém zázraku, který je popsán v Janově evangeliu, Ježíš překonává největšího nepřítele, kterým je smrt. Lazar byl bratrem Marty a Marie. Ježíš do jejich domácnosti chodil rád. Přestože nepatřili do kruhu jeho nejbližších učedníků, měl s nimi velmi vřelý vztah. Zřejmě i proto je psáno, že když se Ježíš dozvěděl, že Lazar zemřel, tak plakal. Nejen díky pláči, ale i díky Ježíšově potřebě mít přátele, vidíme jeho hluboce lidský rozměr. Ve stejný okamžik ale Ježíš projevuje svoje božství a to tím, že Lazara vzkřísí z mrtvých. Co tento zázrak znamená? Ve 25. verši Ježíš hovoří o tom, že kdo v něj věří, i kdyby zemřel, nezemře navěky. Vzkříšení Lazara je tedy závdavkem toho, co nás v plnosti čeká po naší fyzické smrti. O smrti neradi hovoříme, nicméně je jednou z mála jistot našeho života. Kdosi napsal, že kdo se nevyrovná se smrtí, není schopen se vyrovnat ani se svým životem. Jde o to, že dokud se člověk nesmíří se svojí konečností, není schopen žít ani tento časný život. Nemyslím tím to, že máme myslet na smrt, spíše ale žít ve vědomí, že díky svojí konečnosti nemohu v životě vše stihnout, že život je úsečka avšak s tím, že nikdo neví, kde je její konec a tedy v jaké části úsečky se nachází. Navíc i jednotlivé části života, jako je manželství, rodičovství, zdraví atd. jsou jakoby úsečky, o které jednou přijdeme. Mnoho z toho navíc nemůžeme nijak ovlivnit. Pokud bychom podle tohoto žili, zřejmě bychom mnoho věcí dělat přestali nebo naopak začali. Mám pocit, že mnoho z nás žije v obrovském přetížení, pocitu nestíhání a stresu. Víím, že život není pohoda, ale skutečně je život stálý stres? Skutečně musím to či ono vidět, zažít, ochutnat? B. Menning napsal: „*Pohlcuje nás hektický koloběh. O tom, kdy budeme vstávat, rozhoduje budík. Buší do nás zprávy. Různé*

mechanické činnosti, které nás mají povzbudit k aktivitě a činnosti, nám drásají nervy. Neustále propočítáváme čas a vzdálenosti. Telefony, maily a různá elektronická udělatka určují naši nezbytnou interakci s ostatními, nicméně náš kontakt s druhými je naprosto povrchní. Těžko se soustředíme, protože jdeme od jedné schůzky k druhé. Náš život je nepřetržitou řadou drobných krizí. Život nám odtikává a my nemáme čas, abychom mohli lidsky zareagovat na to, co nás daného dne potkalo.“ Přijmout realitu smrti neznamena na smrt myslet, ale mít odvahu nezaplevelit svůj život bezcennými scénáři... Dělat to, co je v životě nejdůležitější a nesnažit se dělat vše. Jak již bylo napsáno, vzkříšení Lazara byl závdavek toho, co i nás v plnosti čeká, až se setkáme s Kristem tváří v tvář. Zároveň nám příběh přináší zvěst, že smrt nemá poslední slovo, a proto máme mít život rádi, nikoli na něm křečovitě lpět ve strachu, že něco nestihneme.

Modleme se:

- za to, abychom nežili život štvanců, přetížených lidí a upachtěných křesťanů, ale abychom byli schopni odřezat to, co po nás Bůh jako od jednotlivců i sborů nežádá a dokázali odolat tlakům na náš čas s Bohem i lidmi

Modleme se za vládu a v moci postavené:

- modleme se za nově sestavenou vládu a pokoj pro naši zemi
- modleme se za parlament a senát a další v moci postavené, aby sloužili naší zemi v bázi před Bohem
- modleme se za to, aby Bůh hatil plány svévolníků a pozvedal spravedlivé

Biblické čtení:

Jan 20:1-10

Denní zamyšlení

Před několika lety byl promítán film Mella Gibsona „Ukřižování“. Film měl poměrně silnou diváckou odezvu a to jak pozitivní, tak negativní. Někdy jsem měl pocit, že *pouze* negativní nebo pouze pozitivní. Jedna z hlavních výtek byla, že film je velmi krvavý, že některé scény, především z ukřižování jsou na hranici hororu a nechutnosti. Kdo film viděl, asi musí souhlasit. Scény nechutné skutečně jsou a vydržet se na ně dívat, je docela výkon. Kritikům je ale třeba připomenout, že skutečnost byla mnohem drsnější... Její drsnost ale nebyla pouze v samotném aktu, ale i v největší nespravedlnosti, která se v dějinách stala. Tedy že trpí nevinný a zároveň Bůh. Pro všechna velká náboženství je myšlenka Boha visícího na kříži naprosto nepřijatelná a dokonce v některých případech až rouhavá. Přes tento skandál a pohoršení se Bůh rozhodl svého syna z lásky k nám obětovat. Pokud by zde evangelia končila, pak bychom mohli konstatovat, že Ježíš byl skvělý učitel, inspirativní muž nebo nešťastný náboženský reformátor. Zároveň bychom ho trochu poopravili v jeho výroku „já jsem ta cesta, pravda a život“. Napověděli bychom mu, že měl říci „tam je ta cesta, pravda a život“ – tak jak to říkali mnozí další před ním a po něm. Pokud by zůstal v hrobě, jediné co by nám po něm zbylo, by bylo jeho učení o správné cestě, jediné pravdě nebo zdroji života. Jenže Ježíš vstal z hrobu, žije, a proto platí nikoli „tam někde je ta cesta a po ní jděte“, ale „já jsem ta cesta a proto se mnou jděte, mě následujte“. Je to možné proto, že s ním jako s živým Bohem můžeme mít vztah. Pro některé může příběh vzkříšení zavánět tak trochu happy-endem. Víme, že v životě se happy-endy nekonají. Zde bych si vypůjčil myšlenky spisovatele Tolkiena, kte-

rý píše o tzv. „eukatastrofách“ (doslova dobrých katastrofách): Tolkien tvrdil, že *příběhy se šťastným koncem v žádném případě neunikají z reality. Píše, že pro ty nejvíce uspokojující příběhy je charakteristická tzv. eukatastrofa. Co tím myslí? To, že radost ze šťastného konce nemá nic společného s únikem nebo prcháním. Nepopírá existenci smutku a nezdaru. Tyto věci jsou nutné, aby mohla být zakoušena radost z osvobození. Popírá to obecnou a konečnou porážku navzdory mnoha dokladům o ní a v tom je evangelium, tedy dobrá zpráva poskytující prchavý záblesk Radosti, Radosti za hradbami tohoto světa.* Tolkien argumentuje, že lidé cítí, že tyto příběhy ukazují k jakési základní realitě. I když je svět plný nebezpečí, bolesti, žalu a tragédie, věci mají smysl, protože existuje rozdíl mezi dobrem a zlem a že dojde ke konečné porážce zla i k úniku ze smrti. Ještě jednou Tolkien: *Vzkříšení je eukatastrofou příběhu Kristova vtělení. Tento příběh začíná i končí radostí. O žádné legendě, která kdy byla vyprávěna, lidé později nezjistili, že je vlastně pravdivá. Díky skutečnosti, že Ježíš byl vzkříšen, může Ježíš změnit i náš život.* K těmto slovům není třeba nic dodávat. Snad jen přání, aby se nejednalo o jakési obecné prohlášení, ale o osobní, prožitou pravdu pro každého čtenáře.

Modleme se:

- za Boží pokoj pro vaše město a komunitu (Ž 122:6-9)
- za to, aby autority a lidé vlivu ve vašem městě vzdali slávu Bohu (Ž 67:3-4)
- za to, aby Evangelium naplnilo vaši komunitu novým způsobem (2. Tes 3:1)
- za to, aby Bůh ukázal cesty, jak mohou věřící nacházet přízeň v očích své komunity (Sk 5:12-14)
- za to, aby Bůh ukazoval konkrétní cesty a strategie, jak oslovit vaše město evangeliem

Inspirace k modlitbám

Modlitební plakáty

Během modlitebního týdne můžete vyvěsit ve vašich modlitebních plakáty s hlavními modlitebními tématy na každý den a s biblickými čteními a seznamem vybraných modlitebních bodů. Tyto plakáty mohou být vodítkem při společných modlitbách ve skupinách nebo v plénu, při modlitebních vycházkách a dalších způsobech modliteb. Při jejich výrobě je dobré použít výrazné barvy a velká písmena.

Plakáty mohou být užitečné i pro tradiční modlitební shromáždění, kdy se modlí nahlas kazatel a několik pověřených zástupců sboru, kteří tak mohou mít témata přímo před očima.

Modlitební rozhovor s Bohem

Modlitba formou rozhovoru s Bohem je vhodná pro menší společenství nebo pro modlitby ve skupinách. Vyžaduje citlivého vedoucího, který by lidem pomohl do této modlitby vstoupit. Místo toho, aby se každý z přítomných modlil pouze jednou a pokryl mnoho témat, mohou se všichni modlit, kolikrát chtějí. Modlitby by měly být stručné a jednoduché a měly by se vždy věnovat pouze jednomu modlitebnímu bodu.

Modlitební rozhovor s Bohem může obsahovat 5 základních kroků, které tvoří jeho snadno zapamatovatelný rámec.

1. **Ježíš je zde.** Vedoucí cituje Matouše 18, 19-20 a povzbuzuje přítomné, aby se v tichu zaměřili na ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele a Pána.
2. **Děkuji ti, Pane.** Tento krok je úzce spojen s krokem prvním. Je to přirozená reakce na přítomnost Ježíše a v této části je prostor pro vyjádření díky a chvály Pánu v krátkých větách.
3. **Pomoz mi, Pane.** V tomto kroku je prostor pro osobní prosby a vyznání. Obecná vyznání a vyznání, na nichž se skupina předem shodla, mohou zaznít nahlas na rozdíl od vyznání osobních, která by měla být činěna formou tiché modlitby v duchu.
4. **Pomoz mé sestře a mému bratru.** Zde svými stručnými modlitbami za specifické místní, národní, evropské a mezinárodní

potřeby vstupujeme do moci přímluvné modlitby.

5. **Použij si mě, Pane.** Zde do našich modliteb vkládáme sami sebe a vyjadřujeme naši ochotu stát se součástí jejich vyslyšení.

S moudrým, jasným a hladkým vedením modlitebního shromáždění může tento přístup velice dobře fungovat a do modliteb se zapojí mnohem větší počet lidí.

Modlitební procházka

Jedním z jednoduchých způsobů modlitební procházky může být tichý průvod přímo ve sborové budově s několika „zastaveními“ u modlitebních plakátů a jejich modlitebních témat. Podobně je možné připravit zastavení s modlitebními košíky, kam by lidé vkládali své prosby a modlitby napsané na kouscích papíru nebo kde by mohli po vyslovení modlitby za určité lidi, země nebo potřeby zapálit svíčku. Tento typ modliteb umožňuje zapojení maximálního počtu modlitebníků.

Další možností je rozdělit se do skupin a jít se modlit do různých částí vašeho města nebo sousedství kostela a zastavit se k přímluvám na vhodných místech. Skupiny mohou mít svého modlitebního vedoucího, který může modlitebníky vést k modlitbám za místní komunitu a její potřeby. Když se skupiny vrátí do sborové budovy, mohou se podělit o své zkušenosti a zakončit večer společnou modlitbou.

Modlitba ve skupinách

Je možné rozdělit shromáždění do malých skupin, které se rozmístí v hlavním sále a přilehlých místnostech.

Několik obecných rad k modlitbám ve skupině:

1. Omezte velikost skupin (max. 4).
2. Stručně shrňte způsob, jak se budete modlit.
3. Shromážděte od vaší skupiny modlitební náměty.
4. Povzbud'te ke stručným modlitbám.
5. Nenuťte lidi, aby se modlili nahlas.

Inspirace k modlitbám

6. Pokuste se být v modlitbách vyvážení.
7. Modlete se pozitivně.
8. Pomozte své skupině, aby se soustředila na Krista.
9. Držte se časového plánu. Začněte a skončete včas.
10. Modlete se jedni za druhé.
11. Vyznejte svou připravenost stát se součástí vyslyšení vašich modliteb.

Modlitba a skutky

Připravte na veřejném místě občerstvení (čaj, bagety, polévku...) pro bezdomovce...

Pozvěte na shromáždění policistu z vašeho okrsku, aby promluvil o problémech vašeho města a kriminalitě, které čelí, a nabídněte mu modlitbu nebo ho požádejte, za co se můžete modlit nebo jak pomoci...

Přemýšlejte o tom, jak a koho obdarovat například: knihy do věznic, hračky pro děti z dětských domovů (pokud jste tak neučinili během vánoc), můžete se rozhodnout darovat krev, atd.

Navštivte během dne nemocné, staré a opuštěné a potěšte je připraveným programem.

Půst a modlitby

V půstu jde především o dobrovolné, soukromé a Duchem vedené oddělení se od našich běžných životních činností a o rozhodnutí hledat během odděleného času Boží vůli a sytit se Jím samotným a Jeho Slovem.

Do půstu mohou vstoupit jednotliví členové sboru mnoha různými způsoby. Existuje půst úplný, půst o vodě, půst Danielův (kdy si lidé odřeknou pouze některé druhy jídla nebo pití), atd. Obvykle jsou posty doprovázeny modlitbou a jejich cílem je větší soustředění, růst v horlivosti, získání kontroly nad tělesnými žádostmi a odkládání soběstřednosti.

Během modlitebního týdne mohou vedoucí sborů půst doporučit, ale nemohou ho nikomu vnutit. Pokud chtějí motivovat ostatní členy sboru k půstu, je k tomu nejvhodnější vlastní příklad.

Je možné se rozhodnout ke krátkému nebo dlouhému postu, ale pro křesťany bez zkušeností je lépe začít s mírnějším půstem, například půldenním od oběda do příští snídaně. Během postu je vhodné dostatečně pít vodu nebo ovocné šťávy a dbát na osobní hygienu. Hlavní věcí je využít ušetřený čas a duchovní soustředění pro modlitbu a přemýšlení.

I konzumace má mnoho podob. Kromě jídla je možné se vzdát například i médií. Čas od času je velmi prospěšné zastavit tok informací, které se na nás hrnou a vypnout rádio, televizi, mobilní telefon, internet, atd.

Existuje také mnoho situací, které si půst přímo žádají:

1. když pocítujeme naléhavou touhu po probuzení;
2. když jsme hluboce usvědčeni z hříchu Božího lidu;
3. když rozeznáváme potřebu silnější víry, která by se dokázala chopit Božích zaslíbení;
4. když předvídáme zvláštní příležitost ke službě
5. a když chceme prohloubit náš život s Bohem.

Konečně půst bychom měli držet s čistým srdcem, motivy a touhou oslavit Boha a pomáhat druhým. Půst by nikdy neměl být považován za něco, čím bychom si mohli cokoliv zasloužit, čím zmanipulovat Boha nebo s ním vyjednávat. Cílem půstu není přimět Boha, aby se přiblížil našim názorům a vůli, ale je jím naopak snaha přiblížit se Bohu a Jeho vůli.

„Nemáme čas se nemodlit“

Modlitba a spolupráce

Duchovního průlomu se nedá dosáhnout zbraněmi ani pomocí peněz. Žádné lidské snažení, efektivnější využití zdrojů nebo brilantní strategie samy o sobě nejsou schopny přinést trvalou duchovní změnu. Naše jednota, pokud nemá být jen abstraktním pojmem a ekumenismem „shora“, musí vést k praktické spolupráci a partnerství. Výzvy, které před českou církví stojí, jsou nad síly jakéhokoli solitéra. Aby ale naše spolupráce byla účinná a udržitelná a nikoli povrchní, musí být založena na působení a inspiraci Ducha Svatého.

Pouze proces založený na modlitbě je schopen překonávat výzvy spojené s našimi často komplikovanými vztahy, kulturními a duchovními odlišnostmi, s technickými i strategickými otázkami. Modlitba je naprosto centrální pro dobrou spolupráci ve službě a to jak na úrovni místního sboru, úrovni města či celé země. A nejde jen o zbožnou frázi.

Modlitba je zásadně důležitá pro kvalitní vztahy a jakékoli partnerství je založeno na dobrých vztazích. Otevřenost, důvěra, pokládání jeden druhého za lepšího sebe a oddanost jednat v nejlepším zájmu toho druhého může být dlouhodobě přítomná jen v kontextu modlitby.

Modlitba je klíčová při tvorbě konsensu a hledání priorit a cílů Království Božího ve službě. Pochopení a ocenění odlišných perspektiv a připravenost naslouchat jeden druhému i Bohu hraje v partnerství nesmírně významnou roli. Bez modlitby v centru vizí inspirované spolupráce bude jakékoli úsilí v partnerství bezmocné.

Modlitba je zásadní pro trvalost a efektivitu partnerství. Skutečná duchovní změna vyžaduje čas, dlouhodobé partnerství a výjimečnou duchovní stálost. Nepředstíraný zájem, hluboká pozornost a schopnost být s druhým cele, zůstat zranitelný, nastavit druhou tvář a radovat se i v křivdách – to je Kristus mezi námi. Modlitba je nástrojem, jak odolávat tlaku Zlého na rozdělení a neutralizaci svědectví církve. Není jen volitelným doplňkem. Ježíš je Semper Major - vždy větší, než si myslíme. To je důvod k pokoře v našem myšlení i spolupráci s druhými.

Rada České evangelikální aliance

Lubomír Ondráček – Církev Křesťanská společenství

David Novák – Církev bratrská

Dave Patty – Josiah Venture, KAM

Milan Pecka – SCEAV

Erik Poloha – Bratrská jednota baptistů

Pavel Kuchynka – Evangelická církev metodistická

Dita Targoszová- AC Element

Radek Smetana – Apoštolská církev

Posláním ATM jako modlitební iniciativy ČEA je:

- Upevňování jednoty Božího lidu skrze modlitbu a společná vyznání.
- Společné díkůvzdání za uplynulý rok a vyvyšování Hospodina.
- Vzájemné žehnání mezi sbory ve městě nebo v regionu, svědectví z různých sborů, povzbuzení, vyznání potřeby druhých církví a respektu k jejich službě a odlišnostem.
- Přímluvy za konkrétní lokalitu (město, kraj), za konkrétní službu jednotlivých sborů a křesťanských aktivit, za konkrétní kroky v evangelizaci, přímluvy za potřeby města/lokality.
- Žehnání místním v moci postaveným, soudcům, policistům atd.
- Příležitost ke společnému pokání z nedostatků církve, z toho, že dostatečně nejdeme coby jednotlivci i kolektivy za Hospodinem. Východisko pro budování vztahů mezi zástupci jednotlivých lokálních sborů a farností.
- Manifestace jednoty Božího lidu vůči místní komunitě.

ATM má v ČR dlouhou tradici a jeho konání bylo za doby minulého režimu jednou z mála příležitostí k setkávání k modlitbám napříč denominacemi. ATM je modlitební iniciativou, jejíž vznik je datován do roku 1856, a která byla průvodním znakem probuzení v USA a Velké Británii. ATM je v současnosti jedním ze základních kamenů práce ČEA a jeho náplň a duchovní význam jsou spojeny se smyslem její existence. Cílem ČEA je nejen organizovat ATM, ale také učinit jej vrcholem fungující organické spolupráce a partnerství mezi křesťany na lokální i národní úrovni.

„Hledejte nejprve království Boží“

Česká evangelikální aliance

Posláním České evangelikální aliance je „Inspirovat evangelikální křesťany ke sdílení evangelia, službě a spolupráci, být jejich hlasem v dnešní společnosti“.

ČEA je ve spolupráci se svými členy:

- nástrojem jednoty a spolupráce a katalyzátorem společného vlivu a působení evangelikálních křesťanů založeného na jednotě a pravdě v Kristu.
- hlasem evangelikálních křesťanů ve veřejném prostoru a prorockým hlasem vůči společnosti.
- motivuje, mobilizuje a rozvíjí evangelikální křesťany, kteří se jako aktivní občané angažují, aby království Boží bylo nepřehlédnutelné v každé oblasti života naší společnosti.
- poskytuje servis v oblasti strategických zájmů a potřeb svých členů.

Kontakt:

ČEA, Plzeňská 166, 150 00 Praha 5

mobil: 777 842 000

e-mail: info@ea.cz

web: www.ea.cz

bankovní účet u ČS a.s. - č.ú.: 00 138 083 59 / 0800

Členem ČEA se může stát osoba starší 18 let (jednotlivý člen), místní sbor, organizace, hnutí nebo denominace (kolektivní člen) ztotožňující se s posláním, cíli a vyznáním víry ČEA.

Členství v ČEA poskytuje transparentní prostředí založené na vztazích a zřetelný základ v Kristu a autoritě Písma, na němž mohou křesťané spolupracovat nejen na lokální úrovni, ale také v otázkách celonárodní důležitosti a rozměru, kde je třeba pozvednout společný hlas.

Bez svých členů „aliance“ nic neznamena – být součástí ČEA jako sbor, organizace či jednotlivec představuje více než pouhou podporu naší práci. Stáváte se integrální součástí organizace, jejíž hlas je respektovaný, která představuje rozsáhlou síť vztahů spolupráce a zkušeností a která je zdrojem informací a expertíz z ČR i ze zahraničí. Jsme hrdí na to, kolik rozmanitosti mohou naši členové nabídnout. Výzvy, které stojí před církví 21. století se nedají vyřešit novou sérií programů. Je třeba znovu objevit křesťanství pro celek života v jeho rozmanitosti, učit se a koncentrovat zkušenosti.

Spojujeme **lidi**,
kteří mají
co **dát.**

Alianční týden modliteb 2014

ROZPIS BOHOSLUŽEB

Aliančního týdne modliteb

Den	Místo bohoslužby	Čas
Neděle 5.1.		
Pondělí 6.1.		
Úterý 7.1.		
Středa 8.1.		
Čtvrtek 9.1.		
Pátek 10.1.		
Sobota 11.1.		
Neděle 12.1.		

Alianční týden modliteb 2014

Česká evangelikální aliance